

SLADKÝ ŽIVOT

Joss Woodová
A padal
sníh...

JOSS WOODOVÁ

A PADAL SNÍH...

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

V edici Sladký život a Sladký život Duo za ty roky, co fungují, vyšlo okolo třinácti set originálních původních příběhů. Ruku na srdce, i ty nejvěrnější z vás, pamatujete si je všechny? A co teprve ty čtenářky, které „do vlaku“ nastoupily až později? Ty mají minimální šanci seznámit se s příběhy, které vyšly třeba před deseti roky. Nevím jak vám, ale mně to přijde škoda a líto. Proto od tohoto měsíce budu v edici Sladký život Duo druhou povídku „lovit“ vždycky v archivu. Věřím, že pro ty z vás, kterým se tenkrát líbily, to bude příjemné setkání se starými známými kamarády. No a pro ty „služebně mladší“ důkaz, že i před deseti roky se psaly pěkné knížky o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

A PADAL SNÍH...

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Nights She Spent with the CEO

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Joss Wood
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-761-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-762-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-763-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lex stála v příjezdové hale mezinárodního letiště v Kapském Městě, v jedné ruce kelímek s ledovou kávou a v druhé trochu pomačkanou ceduli s nápisem Thorpe Industries. Už nějakou dobu chtěla vyrobit novou, ale při práci na částečný úvazek, dovážením sester na kroužky, kontrolování domácích úkolů, vaření večeří a studiu jí na to nějak nezbyval čas.

Některé maličkosti prostě propadly sítím – jako třeba tahle cedule.

Lex si odfoukla měděnou kudrnu z očí a když spadla zpátky, zastrčila si ji malíčkem za ucho. Spletla si předtím vlasy do volného copu, ale byly na to moc krátké a už teď se rozplétaly. Potřebovala by kadeřníka. A taky kosmetiku, masáž, dva miliony dolarů...

Lex se podívala na elektronickou tabuli a pak na telefon, aby zjistila, kolik je hodin. To letadlo z Londýna přistálo před patnácti minutami, takže se dalo čekat, že cestující začnou každou chvíli vycházet ven.

V uplynulých pár letech už tady vyzvedávala spoustu zaměstnanců Thorpe Industries a říkala si, koho asi poveze tentokrát. Někdy vyfasovala někoho povídavého a nadšeného, že je v Africe, a ten ji zasypal otázkami, na něž odpovídala, jak nejlépe uměla. Někdy její svěřenec stěží odlepil oči od telefonu nebo

tabletů a celou cestu do hotelu nebo do sídla firmy telefonoval a vyřizoval maily.

To měla často nutkání ho přerušit a vyzvat ho, aby se podíval z okna a prohlédl si slavnou Stolovou horu – někdy přikrytou oblačným ubrusem, někdy ne.

Chtěla mu ukázat nekonečné moře, vlnící se kolem pevniny, v zimě divoké, v létě klidné. Chtěla mu připomenout, že jsou v jednom z nejkrásnějších měst na světě, aby si to užil, zvedl hlavu od obrazovky a podíval se. Ale jen sevřela volant, držela pusku a mlčky jela dál, protože přesně to byla její práce a ona ji potřebovala.

Flexibilní, dobře placenou práci totiž nebylo snadné sehnat.

Lex si usrkla kávy a doufala, že další dávka kofeinu už brzy zabere. Předchozího dne usnula u jídelního stolu, někdy kolem druhé. Ke studiu – studovala forenzní psychologii – se dostala, až když Nixi a Snow uložila, a to už byla většinou vyčerpaná. Dařilo se jí nějak procházet, ale ráda by se do jednotlivých předmětů ponořila hlouběji. Nerada byla jen průměrná, radši by svůj potenciál využívala naplno, ale den měl jen omezený počet hodin.

Děláš to nejlepší, co můžeš. Víc po tobě nikdo nemůže chtít. Ani ty sama.

Ale stejně měla pocit, jako by kráčela po tenkém laně napjatém nad hlubokým kaňonem a každou chvíli mohla spadnout na špičaté skály dole. V tuto chvíli bylo lano pevné a stabilní a ona věděla, kam přesně položit nohu. Ale stačilo by, aby zavál vítr nebo na to lano někdo skočil a ona ztratí rovnováhu a zřítí se.

Potřebovala, aby život hezky v poklidu ubíhal přesně jako doteď, bez jakýchkoli přerušení nebo vyrušení.

Lex si všimla, že cestující z letu z Londýna už se

začínají trousit do příletové haly. Zvedla cedulku, usrkla kávy a v duchu si říkala, jestli k ní zamíří ten vysoký blondák v bílých lněných kalhotách nebo ten týpek s brýlemi s kostěnými obroučkami. Ne, tihle očividně přiletěli první třídou, a i když už jednoho nebo dva takhle vysoko postavené lidi vyzvedávala, většina cestovala byznys třídou nebo ekonomickou třídou.

Na letišti bylo rušno a vždy tu bylo něco nebo někdo, kdo zaujal její pozornost. Dva malí kluci tak čtyř- až pětiletí, netrpělivě poskakovali, nadšení, že už brzy uvidí tátu nebo mámu nebo babičku. Naproti ní postávala hubená žena, ruce založené na hrudi a oči upřené k podlaze. Vypadala, že by byla radši kdekoli jinde než tady. V tunelu se přestali objevovat další cestující a Lex přešlápla z nohy na nohu a otočila hlavu, aby se podívala za sebe.

Byl vyšší než ostatní, tak metr devadesát, celý v černém, a okamžitě ji zaujal. Lex naklonila hlavu ke straně a prohlížela si tu atletickou postavu s širokými rameny a útlými boky. Rukávy pulovru s výstřihem do V – nejspíš kašmírového, zdálo se jí – měl vyhrnuté do půli opálených a svalnatých předloktí. Jemná pletenina hezky obepínala jeho široký hrudník a znatelné bicepsy na pažích. Černé kalhoty nemohly skrýt délku a sílu jeho stehen. Na velkých nohou měl módní černo-bílé sportovní boty a nesl draze vypadající tašku a hladkou tašku na notebook.

Pohled na něj ji připravil o dech. Byl tak sexy.

Lex byla momentálně nezadaná, a tak to v nejbližší – a nejspíš i trochu vzdálenější – budoucnosti zůstane. I kdyby na nějakou aférku měla čas, což rozhodně neměla, většina mužů couvla, když zjistila, že si svůj milostný život musí organizovat podle potřeb nevlastních sester. I kdyby šlo jen o nezávazné randění, mužům se zjevně nelíbila představa, že nebudou na jejím žebříčku priorit první.

I kdyby o vztah stála, a to tedy nestála, byla ohledně nich dost cynická. Její máma skákala ze vztahu do vztahu celý život, takže ohledně lásky a lidské schopnosti plnit závazky neměla žádné iluze, a aby se jí v životě motal nějaký chlápek, jí přišlo nepraktické a nefunkční.

I nějaký krátkodobý vztah by byl ošemetný, ale páni, u někoho jako je támhle pan Úžasný, by se asi pokusila udělat výjimku a někam ho do svého nabitého denního – nebo nočního – programu nacpat.

Zastavil se, vytáhl ze zadní kapsy kalhot telefon a jeho hustá tmavá obočí se stáhla zamračeně k sobě. Vlasy měl černé jako noc, ostříhané hodně nakrátko, asi aby jejich vlnění udržel pod kontrolou. Neviděla, jako má barvu očí, ale nos měl dlouhý, bradu hrantou a lícní kosti výrazné. Nebyl to klasický krasavec, ale muž, jehož zjevná mužnost by snadno zastavila dopravu. Lex se vesele ušklíbla, když se nějaká žena opodál otočila, aby na něj viděla a tím pádem se nedívala na cestu a narazila do vozíku se zavazadly.

Lex se jí vůbec nedivila. Pan Úžasný si zasloužil pořádné podívání.

Ani ona nebyla schopná z něj odtrhnout oči, a tak sledovala, jak si rukou projel vlasy, očividně frustrovaný. Zabodl prst do telefonu a pak si ho zamračeně přiložil k uchu. Vypadal jako Ital... možná spíš Řek nebo Arab. Na jeho národnosti ovšem nezáleželo, všude by byl za krasavce.

A ona na něj musí přestat zírat, než si všimne, jak tam stojí s otevřenou pusou a slintá nad ním. Vážně by měla začít trochu chodit mezi lidi, když ji takhle dostane nějaký náhodný chlapík na terminálu.

Vzpamatuj se, Satchellová!

Naneštěstí se ukázalo, že odtrhnout od něj oči je obtížnější, než očekávala. Právě se na k tomu odhodlávala – vážně! – když otočil hlavu a jeho oči se setkala s jejími. I když byl od ní tak daleko, cítila žár jeho

pohledu, když si prohlížel její obličej a pak přejel očima její dlouhé tělo. Bylo snadné si domyslet, co si asi myslí. Jasně zrzavé vlasy, dlouhé a kudrnaté, jednotlivé pramínky se jí kroutily kolem srdcovitého obličejce, každý kousek kůže pokrytý pihami, malý nos, široká ústa a zelené oči. Vytáhlá, příliš hubená zrzka v černých džínsech, motorkářských botách a omšelé černé džínsové bundě přes bílé triko s dlouhými rukávy.

On ale neodvrátil zrak ani neodešel a Lex měla pocit, že se jí pohnula zem pod nohama. Jako by se jí tisíce drobných jehliček zabodly do zcitlivělé kůže a ona byla najednou jako omámená. Proč se jí zdá, že jsou všechny barvy a zvuky kolem daleko výraznější? Možná se o ni pokouší mrtvice – všechna nervová zakončení jí vysílala elektrické výboje nahoru po pažích a přímo k srdci.

Nebo to možná je čistě živočišná, zvířecí přitažlivost. Už o tom slyšela, ale nikdy to nezažila na vlastní kůži, rozhodně ne tak silně. Muž zvedl tašku a vyrazil...

Bože, on míří přímo k ní. To se vážně chce dát do hovoru... s ní? Cože? *Proč?*

Co se týče mužů, tak už úplně vyšla ze cviku, už ani neví, jak flirtovat. Lex přešlápla a v uších jí hlasitě bilo vlastní srdce. Nedokázala se pořádně nadechnout, a přestože předtím vypila trochu té ledové kávy, v ústech měla úplně vyschlo. Co řekne, až přijde blíž? Jak bude reagovat? Lex se rychle ohlédla. Možná to jen špatně pochopila a jeho pozornost zaujal někdo za ní, ale... kdepak. Rozhodně míří k ní.

A ona se v tu chvíli cítila jako nahá, přestože stála uprostřed rušné letištní haly. Jako by ji znal nebo mohl snadno objevit všechna její tajemství. Jako by věděl, že pod tou její sebevědomou maskou, která všem hlásila „mám to pod kontrolou“, je ve skutečnosti nejistá a pochybuje o všem, co dělá.

A někdy i o tom, kdo vlastně je.

Sakra, pořád jde přímo k ní a nespouští z ní oči. Proč od něj nedokáže odtrhnout pohled? Co se to s ní děje?

Jak se blížil, uvědomila si Lex, že pan Úžasný má oči do hněda, jako topaz, nádherná směs zlaté a jantarové s náznaky zelené. Lex, vyhozená z rovnováhy a v šoku – teď už byl jen pár kroků od ní – cítila, jak jí cedule vypadla z rukou a spadla na podlahu. Zaplavila ji kořeněná vůně jeho kolínské, kombinace santalového dřeva, limetky a nějakých bylin, spolu s jemným závanem vůně drahého mýdla. Nedávno se asi sprchoval, protože konečky vlnitých vlasů měl ještě mokré, ale neobtěžoval se s holením, spodní část obličeje mu pokrývalo tmavé strniště.

Takhle ji fascinoval ještě víc a Lex sevřela kelímek s kávou pevněji.

Uklidni se, Lex. Ne abys řekla nebo udělala nějakou blbost.

Lex trochu zaklonila hlavu, aby se mu podívala do očí přesně ve chvíli, kdy otevřel ústa, aby něco řekl.

„Jsem Cole Thorpe a...“

Jenže ještě než mohl větu dokončit, ozvalo se ze zadní kapsy Lexiných kalhot hlasité zatroubení, tak náhlé, že sebou polekaně trhla. Byl to telefon, ale znělo to jako lodní siréna – nastavila si to tak nahlas, aby telefon slyšela, i když bude na druhé straně domu – a jak se lekla, sevřela kelímek s kávou tak prudce, až víčko vystřelilo nahoru a ona s hrůzou sledovala, jak dlouhý proud kávy vychrstl na ten přísný obličej a stéká dolů po tom širokém, kašmírem pokrytém hrudníku.

Bože.

Bože, *pomoc!*

Cole byl zvyklý vystoupit ze soukromého letadla a přejít rovnou do čekajícího auta, které ho bez

dalšího prodlení přepraví do příslušné destinace, jak to už udělal nejméně pětsetkrát. Jeho příjezd do Kapského Města měl ovšem do jeho obvyklého standardu hodně daleko.

A až dosud to bylo pořádně nepříjemné.

Kdyby se o tu cestu postaral jeho dlouholetý virtuální asistent, už by byl dávno na půl cesty do Thorpe Industries. Ale protože Gary si právě užíval rodičovskou dovolenou, Cole si musel přes agenturu najmout někoho jiného. A ta slečna byla bohužel naprosto nepoužitelná, takže ji vyhodil hned první den a hledal virtuální asistentku číslo tři. Měl příliš mnoho rozehraných partií a potřeboval někoho, kdo mu život usnadní, ne zkomplikuje. A co je krucinál tak těžkého na tom zařídit, aby ho někdo vyzvedl na letišti v Kapském Městě a převezl ho do ústředí firmy?

Poté co celých patnáct minut postával na letišti – naprostá ztráta času – se dovolal někomu z Thorpe Industries, kdo mu vysvětlil, že řidička dostala instrukce čekat u východu mezinárodních letů. Řekli mu, že má ceduli, ale že ji i bez ní rozhodně nemůže přehlédnout...

Měla ho odvézt žena, a pravděpodobně bude v černém. A taky prý má rudé vlasy. Jakmile se po ní začal rozhlížet, objevil ji téměř okamžitě a zjistil, že se na něj dívá. Poprvé v životě měl pocit, že mu nohy zarostly do podlahy a plíce nedokázaly pobrat dost vzduchu.

Byla vysoká, určitě přes metr sedmdesát pět v těch ošklivých, humpoláckých botách, ale říct, že má rudé vlasy, bylo jako říct, že slunce je žluté. Bylo to naprosto nevhodné pojmenování pro tu nevšední barvu. Byly dlouhé a kudrnaté a nebyly přímo rudé, oranžové nebo měděné, ale byla to směs barev, která mu připomněla opadané javorové listí, které na konci podzimu pokrývalo zem v Bukhasanském národním parku v Jižní Koreji. A ty pihy...

Byly všech možných velikostí, od velkých po miniaturní a každá z nich byla dokonalá. Nebyla to jen sprška na nose, pokrývaly jí celý obličej, jako by to byla Mléčná dráha skořicově zbarvených hvězd.

Bylo to fascinující.

Tělo měla štíhlé, ale na správných místech zakulacené, a měla tmavorudé, dokonale tvarované obočí nad jasnými očima – zelenými, nebo modrými? – a široká, sexy ústa. Bez těch vlasů a pih by byla jen další hezká ženská, ale ty barvy způsobovaly, že jasně zářila i v takovém davu, jaký byl na rušném mezinárodním letišti.

Také to zjevně byla ta jeho řidička. Cole sklouzl očima k ceduli, kterou držela v ruce – měla ji vzhůru nohama – a uvnitř se zachvěl. Byla to první žena po mnoha měsících, která ho přitahovala. Těch posledních šest měsíců bylo tak hektických, že se jeho sexuální život propadl na žebříčku jeho hodnot někam dolů. Pracuje ovšem pro Thorpe Industries a on nikdy nemíchá práci a zábavu. Nikdy.

Strčil si telefon do zadní kapsy, přehodil si tašku přes rameno a vyrazil davem směrem k ní. Sledovala ho a oči měla náhle ostražitě. Pak pootevřela ústa a mezi silnými, bílými zuby se objevila špička růžového jazyka. Byl už dost starý a zkušený na to, aby věděl, že ta okamžitá, naprosto nevhodná přitažlivost je oboustranná.

Po všem, co se stalo během těch posledních několika měsíců, tohle rozhodně nepotřeboval.

Cole zpomalil a v duchu se napomenul. Je unavený, vystresovaný, přepracovaný a prostě reaguje nepřiměřeně. Je to jen další hezká holka, nic výjimečného. Stejně na nic podobného nevěří a na nějakou aférku nemá čas. Musí se postarat o hedgeový fond, společnost, kterou chce prodat, a o svůj život, který potřebuje přehodnotit.

V Kapském Městě bude tak týden, možná dva.

Cole přiměl nohy k pohybu a znovu se vydal ke své řidičce. Cestou napomínal svůj žaludek i krk, aby se uvolnily, a plíce, aby se pořádně nadechly. Nesmí jí dát najevo, že mu připadá přitažlivá, že má pocit, jako by nějak protáhla ruku mezi jeho žebry a pevně mu sevřela srdce.

Cole se obvykle dokonale ovládal, nikdy se mu nestalo, že by ho přitažlivost takhle vykolejila, takže to pro něj bylo neznámé území. Ale ještě má pár kroků na to, aby se vzpamatoval...

Tři, dva, jedna...

Přišel k ní a představil se, jen aby byl vzápětí přerušen zvukem lodní sirény pronikající temnou nocí. Zarazil se, ta zrzka prudce sevřela svůj kelímek s kávou a v následujícím okamžiku ucítil, jak mu ta studená, lepkavá tekutina stéká po tváři a po rtech a skapává z brady na hrudník a pak na podlahu.

Stál tam, šokovaný a mokrý a v duchu si říkal, co všechno se ještě může pokazit. A pak spatřil, jak zrzce začínají po tvářích stékat slzy.

Dokázal zvládnout dlouhý let, nepříjemnosti kolem shánění odvozu i ten zásah podivné přitažlivosti, ale ženské slzy?

To tedy ne. Ty by ho dokázaly snadno dostat do kolen.

Když telefon utichl, Lex zavřela oči a v duchu se modlila, aby se ukázalo, že je to jen noční můra, že se právě nerozbrečela přímo před svým šéfem, zbrusu novým majitelem Thorpe Industries, mužem, který jí sice nepřímou, ale přece, podepisuje výplatní šeky.

Co se to s ní proboha děje? Ona přece nikdy nebrečí. Proč zrovna před ním? A proč právě teď?

Lex vyhrabala ve své velké tašce přes rameno balíček papírových kapesníků, ale nebyla schopná ho třesoucími se prsty otevřít. Opálené prsty jí ho jemně vytáhly z ruky a balíček otevřely, takže si mohla pár

kapesníků vytáhnout. Otřela si oči a byla ráda, že se tak málokdy maluje. Ještě aby měla po tvářích černé čáry od maskary.

Kéž by se pod ní propadla zem a ona odsud mohla navždy zmizet. Cokoli by bylo lepší než tu stát a cítit se jako ubohý uzlíček nervů. Naposledy plakala, když jí Joelle odbarvila vlasy a ona pak vypadala jako nezralá meruňka. To jí bylo třináct. Teď jí bylo víc než dvakrát tolik a měla by mít své emoce pod kontrolou.

Což taky obvykle měla.

Tak proč teď brečí? Co se to s ní děje? Věděla, jaké to je být smutná, ale teď měla do takého pocitu daleko. Jistě, je unavená, ale naučila se fungovat i s minimem spánku. A jestli je ve stresu?

Za pár let jí bude třicet a snaží se – s pomocí své sestry Addi – vychovat své mladší sestry, dostudovat, vydělat nějaké peníze do rodinného rozpočtu a udržet jejich trochu netypickou rodinu pohromadě. Studuje psychologii, takže jí je jasné, že stres si vždycky najde cestu, jak se projevit, někdy i tak, jak to člověk vůbec nečeká. A ten její se nejspíš uvolnil právě těmi slzami.

Vyčerpání její tělo oslabilo, a to se teď nedokáže bránit a je náchylnější k emocionálním výlevům. Ano, je zvyklá emoce potlačovat, říkat si, že na ně nemá čas, že se s nimi nějak vyrovná později, až nebude tak unavená, až bude sama. Jenže ten čas neměla nikdy, sama byla jen opravdu málokdy, a tak bylo prostě pravděpodobné, že si všechny ty navršené emoce najdou cestu ven.

Ale proč musí brečet právě před Colem Thorpem, svým šéfem? Bylo to proto, že jí přitažlivost, kterou k němu cítila, pomohla si uvědomit, že je pořád ještě žena, ještě pořád může cítit sexuální vzrušení a vědět, že s tím nemůže vůbec nic dělat, i kdyby snad chtěla? Bylo to proto, že jí vidět ho a vědět, že nikdy

nemůže přijmout pozvání na skleničku nebo večeři, jen připomnělo, jak moc obětovala pro své sestry? Co všechno nemůže mít? Že není obyčejná, nezadaná holka, že má větší zodpovědnost než většina ostatních, že se někdy cítí v pasti a pak se za to stydí?

Možná. Pravděpodobně.

Později se nad příčinou toho všeho může zamyslet, ale se teď musí zachránit, co se dá, ideálně dřív, než ji Cole Thorpe vyhodí. Jestli to udělá, přibude jí na seznam další pádný důvod k pláči a další stres. Tuhle práci zoufale potřebuje.

Lex popotáhla a zvedla oči právě ve chvíli, kdy se před ní objevilo hladké mužské břicho, jak si její šéf stahoval mokrý pulovr. Pootevřela ústa a cítila, jak se jí mezi stehny rozlévá horko.

Když si Cole svetr svlékl, netrpělivě si stáhl dolů černé triko, které měl pod ním, a které se mu při tom vykasalo nahoru. Lex si nemohla pomoci, dobře si všimla hry jeho svalů na pažích, když si do svetru utíral vlhký obličej a hrudník. Pak si dřep, z tašky vytáhl jiný svetr, tentokrát světle šedý a natáhl si ho přes hlavu. Ten vlhký strčil do tašky a postavil se.

Celé to netrvalo víc než minutu, ale Lex měla pocit, že právě viděla ten nejdělsí, nejvíc sexy film v životě. A ráda by si ho pustila ještě jednou.

Jenže je to její šéf a ona potřebuje zůstat zaměstnaná, takže místo toho, aby na něj zírala, by se asi měla pořádně omluvit a chovat se jako profesionál. Jenže možná už ani to nebude stačit.

Lex k němu natáhla ruku, zahanbeně se usmála a odkašlala si. „Omlouvám se. Za to, že jsem vás polila kafem, i za to, že jsem brečela.“

Cole ji za ruku uchopil a velmi krátce jí potřásl, než ji upustil, jako by byla kobra. „A vy jste?“

Zapomněla se mu představit. *Skvělé.* „Já jsem Lex Satchellová.“

Cole přikývl, zvedl tašku a hodil si ji přes rameno.

„Myslím, že letiště už jsem si prohlédl dostatečně, takže bych odsud rád vypadl. Kde je auto?“

Bylo těžké vedle něj normálně myslet. „No, musíme sjet o patro níž. Není to daleko, ale jestli chcete, můžete tu počkat, přijedu pro vás. Vezmu vám tu tašku do auta.“

„Mám nohy. Umím chodit.“

Měl velmi hezké, velmi dlouhé, velmi silné nohy...
Nech toho, Lex!

„Jdeme,“ dodal úsečně. „Chci se dnes zapsat v hotelu a pak se zastavit v centrále firmy.“

Takže to znamená, že není propuštěná? Nebo jen čeká, až ho doveze, kam potřebuje, než se jí zbaví? Lex se ho užuž chtěla zeptat, ale zarazila se, protože on už rázným krokem zamířil k eskalátoru.

Lex vyrazila za jeho širokými rameny a cítila se trochu dezorientovaná. Byl pro ni nečitelný a měla podezření, že asi není jediná a určitě ani poslední osoba, která v blízkosti toho člověka neví, kde je nahore a kde dole.

DRUHÁ KAPITOLA

Cole seděl na zadním sedadle za sedadlem spolujezdce v SUV, patřícímu Thorpe Industries, na očích tmavé sluneční brýle. Měl by přestat pořád zírat na svou sexy řidičku, ale oči mu neustále těkaly od jejího hezkého profilu ke štíhlému rameni a ruce na volantu. Řídila klidně a dobře, snadno se tím velkým autem proplétala hustým provozem. Očima nepřestávala sledovat zrcátka a Coleovi přišlo neuvěřitelné, že tahle klidná, odtažitá bytost za volantem je tatáž žena, která ještě před dvaceti minutami tak plakala.

Soudě podle vyděšeného výrazu v zelených očích, asi se jí to moc často nestávalo. Nebo spíš nikdy. Co ji tak vyvedlo z míry? Dívali se na sebe a on viděl, jak je ostražitá. Představil se, zazvonil jí telefon a ona na něj vychrstla kafe. Bála se snad, že na ni začne rvát nebo že ji vyhodí? Proto se rozbřečela?

Nejradši by se jí na to zeptal. Ale je to jeho zaměstnankyně, nemá právo takhle vyzvídat a nejlepší způsob, jak jí projevit úctu, bylo předstírat, že se nic nestalo.

Ale bylo to těžké. Částečně proto, že ho to opravdu zajímalo – což u něj bylo velmi neobvyklé, normálně ho ostatní lidé vůbec nezajímali – a částečně proto, že měl silné nutkání ji nějak utěšit, rozptýlit její obavy.

Nutkání ji obejmout a ochránit ji před vším

nebezpečím světa ho děsilo. Jeho samotného nikdy nikdo nechránil a už když byl malý, tak se od něj očekávalo, že se dokáže vypořádat s nástrahami světa, zklamáním i tím, že život prostě není vždycky fér. Nikdy lidi kolem neuklidňoval – ani by nevěděl jak – takže jeho potřeba ji chránit a utěšit ho zneklidnila.

Cole spolkl povzdech a obrátil hlavu, aby se podíval z okénka. Právě projížděli kolem nějaké chudinské čtvrti na předměstí. Teď je v nejjihnější části Afriky, minulý týden byl v Chicagu, dva týdny předtím v Hongkongu. Kromě cestování po jednotlivých pobočkách Thorpe Industries měl také na starosti spravování mezinárodně uznávaného hedgeového fondu, hospodařícího s miliardami dolarů.

V poslední době pracoval tolik, že už mu moc energie nezbyvalo.

Cole vklouzl palcem a ukazováčkem pod brýle a zamnul si zavřená oční víčka a v duchu při tom viděl svého staršího bratra, sedícího a medituujícího v tom svém oranžovém hábitu.

Napadlo Sama vůbec někdy, že by mohl křížovat svět v soukromém letounu v obleku za tisíc dolarů nebo pracovat do noci a nést zodpovědnost, kterou vyžaduje pozice výkonného ředitele Thorpe Industries? Odešel ze svého privilegovaného života prvorozeného syna slavného průmyslníka Grenvilla Thorpea, aby vstoupil do budhistického kláštera, a Cole občas přemýšlel, jestli toho rozhodnutí někdy nelituje.

Cole spustil ruku a otevřel oči, ale události posledních šesti měsíců mu dál defilovaly před očima jako nějaký porouchaný film. Smrt jeho otce před rokem byl šok – ne proto, že by nějak truchlil pro muže, kterého nikdy nepoznal, ale protože tím, že zemřel na infarkt, ukončil otec jeho plány na pomstu člověku, který ho celý život ignoroval.

Pět let před Grenvillovou smrtí, možná i déle, tiše skupoval akcie Thorpe Industries, až nakonec

nashromáždil dost velký podíl ve společnosti, kterou jeho otec vlastnil a vedl. Bývalo by stačilo pár měsíců a on by mohl uskutečnit nepřátelské převzetí – to už by ho otec mohl jen těžko ignorovat. Ale pak Grenville zemřel na infarkt na své jachtě někde u pobřeží Amalfi. Sam, jeho bratr, zdědil veškerý majetek společnosti spolu s podílem svého otce.

O Coleovi nebyla, nepřekvapivě, v závěti ani zmínka.

Jelikož proti Samovi Cole nic neměl, stáhl se a přehodnotil své plány. Jediný záměr za jeho skupováním akcií Thorpe Industries bylo podívat se otci do očí a sdělit mu, že už ho dál nemůže ignorovat. Jenže smrt mu tu sladkou pomstu vytrhla z rukou.

A potom Sam, šest měsíců po otcově smrti, náhle vyměnil obleky od Armaniho za oranžové roucho, život jednoho z nejžádanějších svobodných mužů na světě za celibát a materiální hojnost za jedno jídlo denně a spaní na tenké matraci na zemi. Cole neměl problém s tím, co Sam provedl se svým životem – na to má samozřejmě svaté právo –, ale co ho to popadlo, že převedl všechno, co vlastnil a všechno, co zdědil po Grenvillovi, včetně rozhodující podíl v Thorpe Industries, právě Coleovi? Jak se opovážil to udělat? Co si proboha ten chlap myslel?

Cole by se ho býval rád zeptal, ale podle jeho londýnského právníka a jediného kontaktu, je Sam momentálně nedostupný. Je v pořádku a za svým rozhodnutím převést všechno na Colea si stojí, nemá zájem o to, co se děje ve vnějším světě, a daří se mu skvěle.

Cole přece o firmu stál, jak právník zdůraznil, tak mu ji Sam daroval.

Jo, ale takhle si to rozhodně nepředstavoval – ta firma pro něj bez sladké příchuti pomsty nic neznamená. A teď to pro něj byla s odpuštěním prostě osina v zadku.

Cole znovu a znovu převracel mobil v ruce a říkal

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy A padal sníh....
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.